

MEET | DESIGN

**Olgoj Chorchoj: Sláva je
prostředkem ke svobodě**

Editorial

Když v designérském oddělení jedné automobilky začali připravovat nový model vozu určený pro nejbohatší klientelu, uspořádali nejprve diskuzní fórum, na které pozvali specialisty z různých oborů od designu až po filozofii. Téma bylo nasnadě. Luxus. Výsledkem diskuse bylo zjištění, že jestli v našem životě existuje vůbec něco takového, jako je luxus, tak je jím čas. Jediná věc, kterou si nemůžeme koupit a která tak nelítostně patří k našemu životu. Nevím přesně, jak to souvisí s tímto číslem Meet Designu. Ale vím, že přestože by měl být číslem královským, podstatnější než materiální luxus je pro jeho obsah právě čas. Jako bychom jej chtěli zastavit. Chvilí stát a mlčet. Velkorysí, hrdí a čestní. Snad že to jsou věci, které jako by z běžného života unikaly.

Jiří Macek
Šéfredaktor

Obsah

Olgoj Chorchoj: Sláva je prostředkem ke svobodě	6 - 9
Rony Plesl vystaví retrospektivu na Pražském hradě	10
Nubes Pipes navrhují moderní vodní dýmky z betonu	11
David Černý: provokace a kontroverze	12 - 15
Interview: Jan Činčera	16 - 17
Zemřela Zaha Hadid, nejslavnější architektka světa	18 - 19
Soutěž na nový vizuální styl města Liberec	20

Meet Design
www.meetdesign.cz

No. 14, ročník 5

Šéfredaktor:

Jiří Macek

Art director, grafický design:

Martia Černá

Příjem inzerce:

Markéta Tomková, Dušan Gajdošík

Redaktor designu:

Maxim Velčovský

Texty:

Petr Bílek, Jana Kostecká, Michal Nano-ru, Jiří Macek, Jana Semerádová, Hana Zárubová

Fotografie:

Marek Novotný, Salim Issa, Štěpánka Stein, Radek Brousil, Adam Holý, Václav Jirásek, Jan Šilar

Titulní foto:

Salim Issa

Produkce:

Profil Media, s.r.o.

DTP:

Jan Bouček

Písmo Atrament zapůjčeno od Suitcase

Type Foundry

www.suitcasetype.com

Vydává:

Profil Media, s.r.o.

Ředitelka:

Jana Zielínsky

Ve spolupráci:

iMEDIA publishing ltd.

Adresa redakce:

Profil Media, s.r.o.

Komunardů 32

170 00 Praha 7

Tel: +420 731 865 258

www.profilmedia.cz

info@profilmedia.cz

Adresa obchodního oddělení:

iMEDIA publishing ltd.

U Zvonařky 16

120 00 Praha 2

Tel: +420 721 639 773

www.imediapublishing.cz

info@mediapublishing.cz

Cena: 74,-

Registrace: MK ČR E 12037

© Reforma, a. s., ISSN 12 134406

Olgoj Chorchoj: Sláva je prostředkem ke svobodě

Jan Němeček a Michal Froněk založili studio Olgoj Chorchoj před více než dvaceti lety. Ze studentů VŠUP se stali uznávaní pedagogové a zabývají se nejen produktovým designem jako ve svých počátcích, ale projektují i domy a vytváří urbanistické studie.

Letos v březnu jsem Jana Němečka a Michala Froňka potkala na předávání cen Czech Grand Design. Zvítězili v hlavní kategorii a stali se designéry roku. Na jeviště Stavovského divadla si s sebou vzali dřevěné sánky, které z ohýbaného dřeva navrhli pro ToN. Ze sáněk se stal mediální trhák – bez nich se neobešel žádný článek, který se předávání cen Czech Grand Design týkal. „Ukázalo se to jako geniální marketingový tah, i když jsme to tak vůbec nezamýšleli,“ říká o několik měsíců později Jan Němeček, polovina designérského a architektonického studia.

Na pražský Libeňský ostrov, kde v přízemním ateliéru sídlí studio olgoj Chorchoj, přijíždí na své čezetě. Nakrmí tři kočky a připraví kávu. Do studia se pomalu scházejí mladí architekti – zakázky z architektury totiž dnes tvoří většinu práce olgoj Chorchoj.

Text: Eva Hlinovská
Foto a zdroj: lidovky.cz

Studio Olgoj Chorchoj jste zakládali ještě jako studenti VŠUP v roce 1990. Jaké byly vaše začátky?

To byla dřevní doba. Byli jsme nesmírně naivní a nesmírně nadšení. Tehdy málokdo design vůbec vnímal, design byl zkrátka taková popelka. Na ateliér designu, kde jsme studovali, se ostatní dívali jako na podřadný ateliér s tím, že někde na něčem zaoblíme hrany a máme hotovo. Ani naše perspektiva nebyla nic moc – prostě budeme někde sedět v podniku a kreslit vysavače nebo něco podobného.

Proč jste šel vlastně studovat design?

Šel jsem tam kvůli papíru. Byl jsem řemeslník – vyučený umělecký pasíř – a chtěl jsem mít možnost pracovat na volné noze. Teprve pak mě to chytlo. Navíc po revoluci přišel k nám do ateliéru Bořek Šípek. Ten byl v té době na vrcholu, jeho věci byly neokoukané. Je jedno, jestli ho člověk má nebo nemá rád, on je v podstatě génius, alespoň co se skla týká. Otevřel nám svět a vyjeli jsme k němu do Holandska. Najednou jsme viděli, že design je za hranicemi vnímán jako velice prestižní věc, že se s designem obchoduje, že se tam o designérech mluví, že designér může být smysl, že se dají dělat krásné, cenově dostupné věci. A že i ta sláva – i když o ni v první řadě nejde – je prostředkem ke svobodě a k zajištění existence.

Od koho v té době přicházely zakázky?

Ze začátku to byly drobné zakázky pro nové reklamní agentury, které byly jedny z mála, koho tady něco zajímalo. Občas jsme dělali nějaký interiér, design jako takový se vůbec dělat nedal. Ve firmách byli ještě zapikolovaní designéři, kteří tam seděli celý život, navíc nikdo nepovažoval design za důležitou věc. Do interiérů jsme navrhovali i atypický nábytek, začali jsme také dělat vlastní věci, protože nás to bavilo – sklo, porcelán, kov, zkrátka věci, na které jsme dosáhli finančně a technologicky. Prostě to všechno šlo přirozenou cestou. I naše jméno vzniklo přirozeně – Michal si o Olgoj Chorchoj přečetl někde v časopise, já jako čtenář Ludvíka Součka jsem Olgoj Chorchoj znal. Tehdy nám všichni říkali, ať si dáme do názvu něco jednoduchého, nějakou zkratku, ale postupem času se naše jméno ukázalo jako dobrý marketingový tah, i když to tak vůbec nebylo míněno.

Na co se dalo z historie českého designu před revolucí navazovat?

Byly tu samozřejmě kvalitní designy – stejně jako špatné designy. Design byl ale vnímán jen jako nadstavba, která nebyla nutná. Ale navazovat se dalo na hodně věcí – na leccos od Vincence Makovského, který byl jako sochař schopný dát strojům určitou formu, jeho frézky se například dodnes používají, až po Zdeňka Kováře. Jeho věci jsou často přeergonomizované, až jdou proti funkci. Například jeho nástroje pro

chirurgii chirurgové vůbec necítili v ruce a zjistili, že lépe se jim pracuje s jednoduchým válcem, o kterém vědí. Nejúžasnější z hlediska designu byl přelom 50. a 60. let, Brusel. To byla optimistická doba a u nás ještě pořád tvořili lidi, kteří vyrůstali ve svobodnější společnosti. Ale rozhodně tu nebyla nějaká slavná osobnost, protože o designu se nepsalo a výrobky se nespojovaly s jejich tvůrci. Samozřejmě Brusel byl hodně formální styl, design není jen o formě, forma je poslední radostná činnost, ta třešnička na dortu, tam je místo pro emoci. Ale dobrý designér je schopen si místo pro emoci připravit. V designu je většinou 80 % racionálně, 20 % zbývá na emoce.

Co bylo přelomovou událostí, kdy design začal být důležitý?

Nemyslím si, že by přišel konkrétní přelom. Spíš šlo o dlouhodobý proces. Teprve loni jsem nabyl dojmu, že firmám konečně na designu záleží. Samozřejmě že některým na něm záleželo už v roce 1991 a některým na něm nebude záležet nikdy. Ale teprve loni začaly firmy s designéry komunikovat, začaly design marketingově využívat, stalo se zkrátka normálním s designem pracovat.

S Michalem Froňkem vedete ateliér designu na VŠUP. V čem to mají dnešní studenti lehčí či těžší, než jste to měli před dvaceti lety vy?

Lehčí to mají v tom, že jsou zvyklí a schopní velice rychle a efektivně získávat informace, neexistují pro ně hranice. Řekl bych, že jejich kreativita, talent jsou pořád stejné, jen mají lepší možnosti. Ale za ty platí určitou cenu – protože do jisté míry omezené možnosti zvyšují kreativitu, musíte improvizovat, musíte hledat jiná řešení. Když jste porovnávala studenty těsně po revoluci u nás a v cizině, tak my jsme dovedli rychle reagovat, poradit si. Dokonalé zázemí ve škole není rozhodně recept na úspěch, naopak to může někoho utlumit. »

Jak si vybíráte spolupracovníky do studia Olgoj Chorchoj? Máte opravdu široký záběr od produktového designu až po architekturu...

Širší už ani být nemůže. Zabýváme se i urbanismem. Většina lidí v našem ateliéru jsou architekti, protože to je gró naší práce, je obsahem i finančně nejdůležitější. Tuhle sekci vedou naši senior architekti Ondřej Kopečný a Juraj Smoleň ve spolupráci se Štěpánem Abtem, Kateřinou Hroncovou a Sanjou Keser, kterým pomáhá Honza Šrámek a Lukáš Ježek. S designem nám pomáhají i naši studenti, především Daniel Gonzales a Jakub Pollág. Občas máme nějaké zahraniční nebo tuzemské stážisty.

Stejně mi přijde naprosto odlišné nakreslit dům a nakreslit dejme tomu sklenici.

Zase tak úplně odlišné to není. Nakreslit dům nebo skleničku je stejně odlišné jako nakreslit dva domy. Hlavní odlišnost je v tom, že přece jen u designu je vaše odpovědnost o něco menší, i když jen o trošku. Obecně jsou si ale oba obory blízké v uvažování, i když technologie výroby skleničky je omezenější než stavba domu. Design stejně jako návrh domu vychází z diskusí v rámci studia i hovorů s klientem. Stejně jako musíme v architektuře znát stavební technologie, materiály, normy, typologii a tak dále, v designu musíme už od začátku myslet stejným způsobem – z čeho a jak se předmět vyrobí, kdo ho bude používat, jak se bude prodávat, jak se zabalí, jaká se mu udělá reklama. Dříve jsme například vůbec nevyužívali studenty, ale oni zase na rozdíl od nás dokonale ovládají zobrazovací technologie, jsou schopni věc nakreslit rychle a s bravurou, což je velká výhoda. Pracují tu šikovní talentovaní lidé, kteří do naší práce vnášejí svoji invenci, přicházejí s vlastními nápady. Takže spolupráce tu funguje dobře, my ji jen řídíme a máme poslední slovo.

Máte nějaký jednotný styl, který by se dal charakterizovat?

To asi ne. U designu by se možná daly vystopovat určité tvaroslovné prvky. Ale my se hodně inspirujeme technologií a materiálem. Ke každé zakázce se snažíme přistupovat s čistým stolem, jako bychom tu určitou věc dělali poprvé a jako by nikdy předtím neexistovala. Což ale neznamená, že nesledujeme, co se děje ve světě a jaké věci vznikají kolem nás.

Kdy došlo k tomu posunu, že jste začali navrhovat i domy?

To trvalo docela dlouho, dodnes málokdo ví, že děláme i domy, že jsme schopni dům nakreslit a dovést stavbu ke konci. Myslím, že první dům jsme postavili před třemi lety. Nejdůležitější je začít, pak se věci začínou tak trochu samy nabíjet.

Výhoda Olgoj Chorchoj je určitě v tom, že si můžete zakázky vybírat. Odmítáte? A z jakého důvodu?

Odmítáme. Důvodem může být cokoliv, nestává se to často, ale stane se to. Stává se nám, že za námi přijde investor, abychom dodělali něco, co už rozdělal někdo jiný. Právě předělávání tvoří velké procento našich zakázek. Ale někdy nejsme schopni se vyrovnat například s materiálem a musíme odmítnout. Nebo se stane, že si nesedneme s klientem. To je základní věc, v architektuře musí fungovat dialog. Samozřejmě si nemusíme ležet v náručí a jezdit spolu na hory, ale musíme se vzájemně respektovat, musíme si naslouchat, jen tak může vzniknout dobrá architektura. Pokud to tam není, nefunguje to. A pak se samozřejmě nemusíme mít zrovna volnou kapacitu.

Na čem teď pracujete nejvíce?

Teď nás nejvíce zaměstnává interiér jedné soukromé vily. Je to velmi zajímavá práce. Je to novostavba těsně před dokončením, ale nestavěli jsme ji my. Těsně před doděláním interiéru se klient rozkmořil s architektem a oslovil nás. Musíme dělat úpravy už hotového domu, což je vždy velmi bolestné. Jsou hotové rozvody, stěny jsou v broušené omítce, okna, dveře osazené, zbývá položit podlahovou krytinu a udělat koupelny – a najednou přijdeme my a řekneme, že se něco má změnit. A když zasáhnete do jedné věci, musíte zasáhnout i do druhé. Ten dům je materiálově i technologicky úžasný a my můžeme použít věci, ke kterým bychom se na jiných zakázkách nedostali, například onyxovou stěnu.

Pracujete i na levnějších zakázkách?

Ano. Kluci třeba dělali typové domečky, to je také super, tam architektura beze zbytku naplňuje svůj smysl. Dělali jsme i master plan na novou část Odolny Vody a soubor bytových vil. Kreslíme třeba vilu v Bubenči, rekonstrukce činžáků, různé kanceláře, výstavy... Je toho naštěstí dost. «

Musíme se vzájemně respektovat, musíme si naslouchat, jen tak může vzniknout dobrá architektura.

Rony Plesl vystaví retrospektivu na Pražském hradě

Jeden z předních českých sklářských designérů Rony Plesl bude vystavovat na Pražském hradě. Od pátku 9. září do pondělí 31. října bude v Královském letohrádku vystavena jeho retrospektiva čítající 200 děl. Plesl je znám především svými mísami, vázami

“Návštěvníci si budou moci v renesančním interiéru letohrádku prohlédnout kolem dvou set skleněných objektů, které překvapí svým rozsahem a různorodostí. K vidění zde bude jedinečná retrospektiva limitovaných designových objektů, designů pro průmysl a svítidel, spolu s nejnovějšími skleněnými plastikami,” uvádí designérova tisková mluvčí Šárka Pleslová.

Výstava Ronyho Plesla na Pražském hradě Výstava Ronyho Plesla na Pražském hradě Výstava Ronyho Plesla na Pražském hradě Sklářský designér Rony Plesl

“Jedná se o vůbec první velkou retrospektivní výstavu Ronyho Plesla. Její myšlenkou je seznámit veřejnost s dokonalým řemeslným zpracováním a ojedinělým pohledem na současné české sklo, kde se autor nebrání kombinaci různorodých materiálů a neotřelých forem s velkým respektem k historickému kontextu,” dodává.

Text: Ondřej Krynek
Foto a zdroj: Rony Plesl

Nubes Pipes navrhují moderní vodní dýmky z betonu

Jen pár měsíců nová česká značka Nubes Pipes, která se zaměřuje na výrobu moderních vodních dýmek, slaví velké úspěchy ve světě. Díky použití neobvyklých materiálů jako je beton či LED osvětlení, jsou jejich vodní dýmky velmi žádané. Setkat se s nimi můžete do neděle na designérské přehlídce Prague Design Week 2016 v Kafkově domě.

“Moderní vodní dýmky vyrobené v ČR. Vyznačují se použitím neobvyklých materiálů a pro svět vodních dýmek netradičních tvarů s důrazem na detaily a kvalitní prožitek při užívání. Značka Nubes Pipes vstoupila na trh koncem roku 2015, na trhu má nyní 2 modely v různých verzích a barvách. Nubes Pipes poskytuje celosvětovou dopravu až k zákazníkovi zdarma,” uvádí zakladatel značky Adam Rumler.

Moderní vodní dýmky od Nubes Pipes Moderní vodní dýmky od Nubes Pipes Moderní vodní dýmky od Nubes Pipes Třetí ročník mezinárodní designérské přehlídky

Prague Design Week 2016 zaujal do 8. května 2016 čtyři patra Kafkova domu, kde se představí více jak 90 designérů, módních návrhářů, šperkařů, řemeslníků, výtvarníků, škol, designérských studií i výrobců. Doprovodným programem budou workshopy, každodenní přednášky a již tradiční Design Kino.

Text: Ondřej Krynek
Foto: Nubes Pipes
Zdroj: Prague Design Week

David Černý: provokace a kontroverze

Jeho díla zná i ten, kdo se o umění vůbec nezajímá. David Černý je český umělec, který je znám především jako tvůrce různých kontroverzních a provokativních plastik. V letech 1988–1996 vystudoval Vysokou školu uměleckoprůmyslovou v Praze a je laureátem Ceny Jindřicha Chalupického, grantu Nadace Pollocka Krasnera a ceny na bienále v Kótrijku.

“I za svobodu provokovat se platí. Nejdříve je potřeba ji získat, pak udržet a nakonec s ní dokázat smysluplně naložit.”

Text: Alena Jiříčková
Foto: Aleš Procházka

Miminka

Žižkov, televizní vysílač; Kampa; černá, laminátová nebo bronzová, 350 cm dlouhá a 260 cm vysoká socha Davida Černého byla původně vytvořena pro instalaci na Muzeu moderního umění v Chicagu. Později se objevila na různých budovách ve světě, r. 1999 byla např. umístěna pod záštitou Českého centra v Londýně na budovu české ambasády.

„Předpokládaná doba instalace je deset až dvacet let, pokud samy neopadají. V což nikdo nedoufá, ale kdo ví.“ David Černý

Zátopkovy nohy

Instalace vytvořená k příležitosti olympiády v Riu de Janeiro ve spolupráci s architektem Petrem Kolářem. Celkem sto párů nohou legendárního českého sportovce spojilo Rio, Prahu a Lipno. Emil Zátopek doprovází Český olympijský tým ve formě stylizované postavičky už celý rok. Instalace má připomínat Zátopkovo známé heslo: „Nemůžeš? Přeď!“ V pražském obchodním centru Quadrio nyní nohy visí ze stropu, který pokrývá atletická dráha, a neustále se pohybují. Autoři tím chtějí také ukázat, že je pro umělce sport výbornou inspirací.

Růžový tank

Když David Černý před 25 lety natřel pomník Sovětských tankistů narůžovo, začal velký skandál. Původně počín připomínal rok 1945, pro mnohé ale také rok 1968. Tehdejší premiér Zeman byl za tento počín předvolán na ruskou ambasádu a o autorovi se vyjádřil jako o postsprejerské generaci patřící do kriminálu. David Černý na událost vzpomíná v dobrém: „Byla to docela legrace. Začátek ale byl komplikovanější. Měl jsem navržený paragraf veřejné pobuřování, stejný jako jsem měl navržený po nějaké demonstraci za bolševika. Nakonec se ale soud změnil v happening.“ Po tom, co ho armáda přemalovala zpátky nazeleno, ho poslanci natřeli zase narůžovo. Potřetí byl přemalován narůžovo po přestěhování do vojenského muzea.

Entropa

Entropa je satirická plastika, která vznikla na zadání vlády ČR jako průčelí budovy Justus Lipsius v Bruselu v Radě Evropské unie. Je zvykem, že předsedající země zajistí výzdobu budovy Justus Lipsius, obvykle ovšem není kontroverzní. Plastika provokujícím způsobem zobrazuje stereotypy spojované s každou zobrazenou zemí. Jejím podtitulem je Stereotypy jsou bariéry, které je třeba odstranit, což je v souladu s mottem českého předsednictví Evropa bez bariér.

Ještě před oficiálním spuštěním díla bulharské ministerstvo zahraničí požadovalo stažení díla, kde je Bulharsko zobrazeno jako řada propojených tureckých záchodů. Kromě zakrytí části zobrazující Bulharsko bylo před spuštěním instalace upravováno zobrazení Dánska (aby kostičky lega méně připomínaly karikaturu Mohameda) a Itálie (kde z postaviček fotbalistů zmizela jména).

Čůrající postavy

Na dvoře Hergertovy cihelny na pražské Malé Straně je umístěno od roku 2004 dílo nazývané Čůrající postavy nebo Čůrající fontána Davida Černého. Dvě bronzové mužské postavy o výšce 210 cm jsou ovládány elektronickým zařízením, které umožňuje natáčet boky a zvedat penis tak, že proud vody na hladinu jezírka ve tvaru České republiky píše písmena. Standardně opakované citáty lze přerušit textem zasláným pomocí SMS.

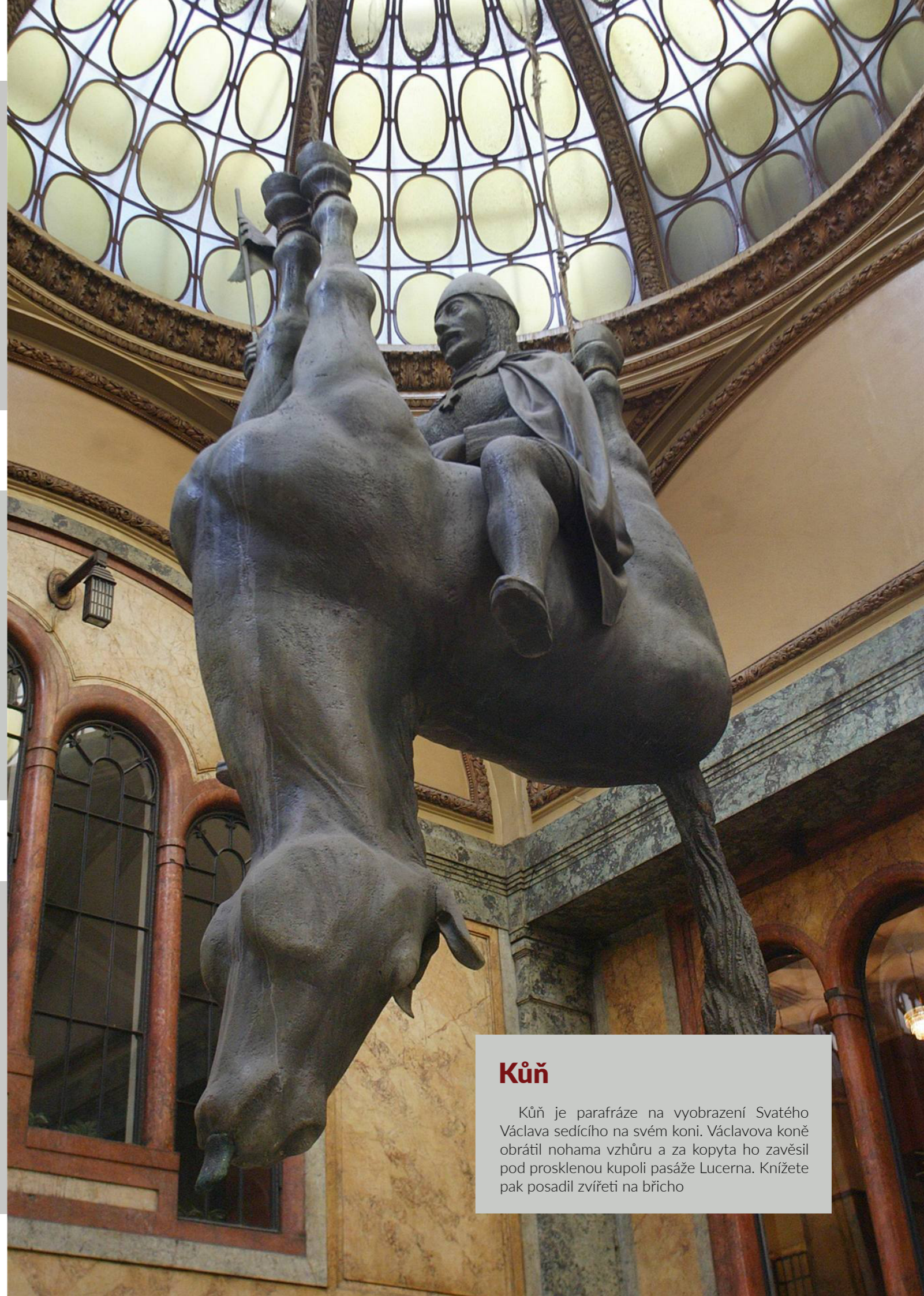
Entropa

Obří kovová hlava o výšce 7 metrů a hmotnosti 13 tun s pohyblivými se částmi je od roku 2007 umístěna u sídla společnosti American Asset ve městě Charlotte v Severní Karolíně. Z úst sochy stříká voda do bazénku.

Slavnostnímu odhalení byl přítomen český ministr zahraničí Karel Schwarzenberg a kapela The Plastic People of the Universe.

Kůň

Kůň je parafráze na vyobrazení Svatého Václava sedícího na svém koni. Václavova koně obrátil nohama vzhůru a za kopyta ho zavěsil pod prosklenou kupoli pasáže Lucerna. Knížete pak posadil zvířeti na břicho

Jan Činčera: Co bylo dříve luxus je dnes samozřejmé

Jan Činčera, přední obalový designér, je dlouholetým předsedou poroty soutěže Mladý obal. Vede vlastní Studio Činčera, papíru rozumí, s obalem to myslí vážně a pro soutěž Mladý obal je zdrojem inspirací a neutuchající energie.

Jan Činčera Absolvoval Střední průmyslovou školu grafickou, obor Zpracování papíru a obalová technika. Zásadní pro něj bylo setkání s J. H. Kocmanem v roce 1983, který mu ukázal, že papír je nejen průmyslový, ale i poetický materiál. Jeho názor je pro něj důležitý dodnes. Do revoluce pracoval ve Středisku obalového inženýrství Pražských papíren. Po revoluci pedagogicky působil na Akademii výtvarných umění jako asistent profesora Miloše Šejny v ateliéru konceptuální tvorby, v té době se zajímal především o autorský papír a knihu. Roku 1994 založil s manželkou Zorou Studio, které provozují dodnes. Často spolupracuje na designu obalů pro výrobky jiných designérů: Jiřího Pelcla, Evu Eisler, Ronyho Plesla, Olgoj Chorchoj a mnoha jiných.

Text: Andrea Čapková
Foto: Petr Hrubeš
Zdroj: czechdesign.cz

„Umí skládat papír nebo lepenku jako málokdo. Pod jeho rukama z nich vznikají nejrůznější obaly nezvyklých prostorových tvarů. Když byli v Praze na návštěvě vzácní zahraniční hosté, vytvářel pro ně na dárky od hlavy státu umělecké obaly. Odvezli si je mj. papež Jan Pavel II., francouzský prezident Jacques Chirac či britská královna Alžběta II.“

Petr Melničuk, Hospodářské noviny

Porotu soutěže Mladý obal vedete od samého počátku v roce 1996. Jakým způsobem se soutěž za 14 let existence proměnila?

Soutěž se poměrně rychle vyprofilovala, museli jsme si s panem Wichou, zástupcem společnosti Model Obaly, vyjasnit smysl soutěže – ne prvoplánově využívat přihlášené práce, ale dát soutěžícím volnost, svobodu, nenutit soutěžící ke konkrétním výsledkům, ale iniciovat, podporovat, vzbuzovat jejich pozornost... Soutěž se ustálila, časem se ale přestala vyvíjet a nyní změny – její proměna, kterou vytváří CZECHDESIGN.CZ – jsou pro mě velmi důležité a pozitivní!

Co pro vás soutěž Mladý obal znamená?

Mladý obal pro mě znamená především setkávání s mladými lidmi a jejich prací, přátelství s mnohými, které vzniklo díky soutěži, to je pro mne zásadní přínos.

Jak se proměnily trendy v obalovém designu od doby, kdy jste se jim začal věnovat, po současnou dobu?

Obalový design není až tak móda, jejíž trendy by se proměňovaly podle ročních období, vyvíjí se postupně jako odraz nových materiálů a nových technologií. Přišel nástup plastů, které se v polygrafickém průmyslu začínají velmi rychle uplatňovat.

Mladý obal je mezinárodní soutěž, můžete zhodnotit, jaká země si v oblasti obalového designu dobře vede? Jsou země, kde je vyloženě uchovávána tradice obalového designu?

V této soutěži se nedá mluvit o dlouhodobé nadvládě některé země, v každém případě, poslední do-

bou (již tři, čtyři roky) vede Kanada, lepe řečeno pan profesor, který se studenty perfektně pracuje a jejich výsledky jsou velmi přesvědčivé. Z českých škol si vždy připomenu průmyslovku z Uherského Hradiště, zajímavé jsou i práce z Polska. Překvapilo nás, že práce z Číny - velmoci tradice papíru a obalu – nebyly až tak přesvědčivé.

Jak víte, soutěž v současné době prochází radikální proměnou. Kam by podle Vás měla do budoucna směřovat?

Směřuje k mladým prostřednictvím mladých lidí, kteří tím žijí, nejsou konzervativní, ale upřímní nadšenci - mají můj obdiv. Výsledky soutěže nemohou být konstrukčně dokonalé, technologicky precizní, hotové obaly. Soutěž musí iniciovat, musí nabídnout možnosti, zkusit si materiály, pracovat s prostorem, uvědomovat si význam obalového designu.

S jakým materiálem se Vám pracuje nejlépe?

Nemám „své“ materiály. Každá zakázka je pro mne výzvou, přemyslím a hledám, snažím se, aby materiál a celkové řešení plně splynulo s baleným předmětem. Má práce, práce obalového designéra, je služba, podpora balenému objektu, ať je to hrnek, sklenice, nebo kniha...Rád materiály hledám a snažím se pracovat s materiály „neobalovými“.

Využívají podle Vás účastníci dostatečně možnosti materiálu?

Soutěžící musí materiál pochopit, musí znát jeho vlastnosti, využívat je. Tím se tato soutěž liší od jiných – trváme na práci s materiálem v objemu, v materiálu, trváme na modelu, hotovém obalu v prostoru.

Jak si představujete budoucnost obalového designu?

O budoucnosti obalového designu velmi často uvažuji a jedno vím jistě – budou vznikat, již vznikají, nové inteligentní materiály, které kromě vlastností ochranných a marketingových budou umět i komunikovat, měnit barvu, hlídat kvalitu zboží, upozorňovat na změnu baleného zboží atd. Papíry, plasty, polygrafické technologie až tak rychle dopředu nepůjdou, ale vědecký výzkum bude měnit podstatu obalu a jeho význam.

Co musí splňovat kvalitní obal?

Obal musí především fungovat, zaujmout, oslovit, prostě musí být krásný!

Zemřela Zaha Hadid, nejslavnější architektka světa

Ve věku 65 let zemřela britská architektka iráckého původu Zaha Hadid. Její tvorba byla k vidění po celém světě, mezi její poslední projekty patřil například egyptský pavilon na EXPO v Šanghaji nebo plavecký stadion pro olympijské hry v Londýně.

18 | aktuálně

Hadid zemřela ve čtvrtek na infarkt v miamské nemocnici, kde se léčila se zánětem průdušek.

Letos v únoru se stala první ženou, která za svou práci získala Zlatou medaili Královského institutu britských architektů. Hadid ocenění přijala s hrdostí. „Nyní už vidíme mnohem více uznávaných ženských architektek. To neznamená, že je to jednoduché. Výzvy jsou někdy obrovské. V posledních letech nastala obrovská změna a v tomto vývoji budeme pokračovat,“ řekla podle stanice BBC.

Hadid se narodila v iráckém Bagdádu, na Americké univerzitě v Bejrútu vystudovala matematiku. Později se kvůli studiu architektury přestěhovala do Londýna.

Její prvním realizovaným dílem byla v roce 1993 hasičská stanice firmy Vitra v německém Weilu nad Rýnem. Průlomovou pro ni podle odborníků byla stavba Rosenthalova střediska pro současné umění v Cincinnati v roce 2003. V listu New York Times tehdy napsali, že je to „nejvýznamnější budova postavená ve Spojených státech od doby studené války“.

Poté na sebe upozornila například vědeckým centrem Phaeno ve Wolfsburgu, budovou ústředí BMW v Lipsku, lanovkou v Innsbrucku či výstavním areálem v Zaragoze. Postupně navrhla také budovu opery v jihočínském Kantonu nebo muzeum MAXXI v Římě.

Jedním z jejích posledních děl byl plavecký stadion pro olympijské hry v Londýně. Úplně posledním pak Messnerovo muzeum na vrcholu lyžařského střediska Kronplatz v Jižním Tyrolsku.

Hadid obdržela jako vůbec první žena prestižní Pritzkerovu cenu za architekturu a řadu dalších ocenění.

„Byla inspirací a její odkaz žije dále v jejích nádherných budovách v Londýně a po celém světě,“ řekl podle agentury AP starosta britské metropole Boris Johnson. Britský ministr kultury Ed Vaizey v Londýně, kde Zaha Hadid žila a pracovala, řekl, že ho zpráva o úmrtí „ranila“ a že Hadid byla ohromným přínosem pro moderní architekturu.

„Měla největší vliv ze všech architektů posledních desetiletí,“ řekl irácký premiér Hajdar Abádí britskému deníku The Guardian. Podle britského architekta Richarda Rogerse, autora pařížského kulturního Centra Georgese Pompidoua, je náhlá smrt Zahy Hadid velkou ztrátou pro světovou architekturu.

V Česku byla známá i jako členka poroty, která v březnu 2007 vybrala nakonec neuskutečňovaný návrh architekta Jana Kaplického na novou budovu Národní knihovny v Praze na Letné, již legendární „chobotnici“.

19 | aktuálně

Soutěž na nový vizuální styl města Liberec

Město Liberec vyhlašuje otevřenou soutěž pro grafické designéry. Vítěz dvoukolové soutěže se stane autorem vizuálního stylu pátého největšího města v České Republice a získá zakázku na zpracování grafického manuálu za 315 000 Kč.

Soutěž na nový vizuální styl vyhlásil Liberec už dvakrát a dvakrát ji také zrušil. Důvodem byl nízký počet prací, které dostatečně nereprezentovali požadavky na kvalitu stanovené vyhlášovatelem. Vedení města se jednohlasně shodlo, že výsledky designérské soutěže musí přinést kvalitní prezentaci města. Proto se Liberec rozhodl svěřit organizování soutěže do rukou sdružení CZECHDESIGN, které již přes 10 let organizuje designérské soutěže a úspěšně tak dostává design do praxe.

Předmětem soutěže je návrh loga a celkového konceptu jednotného vizuálního stylu pro město Liberec. Nový jednotný vizuální styl nahradí stávající logo a sjednotí roztržitěnou podobu grafické prezentace města s důrazem na komunikaci směrem k návštěvníkům města a turistům.

Od návrhu očekáváme výstižnost, zapamatovatelnost, nezaměnitelnost a jednotnou myšlenku. Důležitá je také práce s fotografií (obrazovou přílohu k pravidlům můžete stáhnout [zde](#)).

Soutěž je vyhlášena jako veřejná, dvoukolová, v prvním kole anonymní, ve druhém kole neanonymní. Každý soutěžící může přihlásit jen 1 variantu návrhu.

Porota hodnotí tato kritéria (bez udání pořadí důležitosti): komplexní grafickou kvalitu návrhu, výstižnost, zapamatovatelnost, nezaměnitelnost, jednotnou myšlenku, práci s fotografií. Bude přihlédnuto také k licenčním podmínkám použitých písem.

Deadline:
30. 11. 2016

Odměna:
skicovné 30 000,-
zakázka na dopracování za 315 000,-

Text: Anna Mračanská
Foto: Ondřej Liběna
Zdroj: www.liberec.cz

9 770862 958320